

„Par ieiešanu Debesu valstībā”

(Jēzus) sacīja: „Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezāties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā” (Mat. 18:3).

Ievērojiet, ka Jēzus izvirza **divas prasības**, lai ieietu Dieva valstībā – atgriešanos un kļūšanu kā bērniem (vārdi *Dieva* un *debesu* valstība ir viens un tas pats).

Tas nozīmē, ka atgriešanās viena pati tevi neievedīs Dieva valstībā – tas ir tas, ko Jēzus pateica. Tā ir nelaime, ka vairums ticīgo praktiski neko nezina par Dieva valstību, lai arī tā Jaunajā Derībā ir minēta vairāk kā 120 reizes. Jēzus Savu kalpošanu sāka, sakot: *Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi* (Mat. 3:2). Viņš beidza Savu kalpošanu, sakot: *Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals* (Mat. 24:14).

Nav cita evaņģēlija, kā tikai Valstības evaņģēlijs. **Ja tavs evaņģēlijs ir evaņģēlijs bez Valstības, tu jaunatgrieztajam nedod vietu, uz kuriem iet.** Viņš izkaltīs, sačokurosies un nomirs. Jaunatdzimušajam nav plānots dzīvot kaut kur citur, kā tikai Valstībā. Tādēļ, tiklīdz tas piedzimis no Dieva, viņam tur jāieiet (Jāņa 3:5). Kas ir Dieva valstība? Tā ir Dieva pilnīgā valdīšana pār mūsu dzīvēm. Tur mūsu garīgā dzīvība tiek uzturēta. Tā ir taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.

Ko nozīmē kļūt kā mazam bērnam? Koncentrēsim uzmanību uz mazam bērnam pašu raksturīgāko – tā ir **pilnīga atkarība** no saviem vecākiem. Lai ieietu Dieva valstībā, mums jākļūst pilnīgi atkarīgi no Dieva. Tas nozīmē beigas tam, ko mēs vēlamies darīt, ko gribam, lai mums būtu, un kam dodam priekšroku. Tas ir tas, ko Ķēniņš vēlas priekš mums un no mums. Tas nozīmē pazaudēt savu dzīvi, lai atrastu to Kristū (Mat. 16:25). Tas ir Dieva valstības dzīves veids. Tur nav vietas nesaskaņām, taujāšanai vai strīdiem ar Ķēniņu.

Tādā veidā cilvēks dzīvoja paradīzē. Viņš dzīvoja saskaņā ar Dieva likumu. Tā bija laimīga dzīve – dzīve bez sviedriem, bez ērkšķiem un dadžiem, līdz laikam, kad cilvēks deklarēja savu neatkarību no Dieva, līdz tam, kad viņš iedomājās, ka zina labāk par Dievu. Cilvēks zaudēja paradīzi, jo vēlējās neatkarību.

Bet, paldies Dievam, Jēzus nāca nodibināt jaunu paradīzi – tā ir Dieva valstība. Tā ir labāka paradīze par pirmo, jo pirmajā Dievs bija *ar* cilvēku, jaunajā paradīzē Dievs ir *iekš* cilvēka. Jēzus gāja pie krusta, lai mums to sagādātu, un tagad Viņš vēlas, lai mēs tajā dzīvojam. Tās ir jaunas mājas katram atpestītajam. Bet, lai tajā ieietu, mums tas maksās visu.

Jēzum tas maksāja visu, lai sagādātu Valstību priekš mums, mums – visu, lai tajā ieiētu. Tādēļ ceļš uz to ir šaurs. Ceļš ir *atgriezties un tapt kā bērnam*.

Tas man atgādina ārstu, ko satiku pirms vairākiem gadiem. Kad tam lūdza izteikties par mūsu nepieciešamību kļūt kā bērniem, viņš sacīja: „Kļūt kā mazam bērnam man ir daudz grūtāk par to, kā kļūt par ārstu.” Kādēļ tas tā ir? Iemesls šīm grūtībām ir tas, ka vēlēšanās kļūt par bērnu ir pretrunā ar cilvēka dabisko vēlmi. Cilvēciskā daba šim cilvēkam palīdzēja kļūt par ārstu, jo cilvēcīgā daba grib cilvēcīgus sasniegumus. Tā tiecas pēc atzinības, goda un cieņas. Cilvēciskā daba lepojas ar saviem resursiem, zināšanām un spēku. Tā izmanto visus tos, lai kaut kur tiktu. Jēzus līdzībā par kāzu mielastu to met ārā: *Ja tevi kāds aicina kāzās, nesēdies pirmajā vietā...* (Lūk. 14:8).

Jēzus ar to domāja, ka mūsu cilvēcīgajai dabai raksturīgi meklēt augstākās vietas, goda vietas. Kad aizejam uz viesībām, mēs vēlamies, lai mums dod iespēju sēdēt kopā ar sava līmeņa cilvēkiem, kuriem līdzīgi sasniegumi, izglītība un sabiedrības atzinība. Tas mūs dara laimīgus. Vēl labāk, ja mājastēvs vairākas reizes piemin mūsu vārdu. Bet, ja kāds aiziet mums priekšā un mēs beidzam gandrīz beigu galā, tad esam vīlušies. Tas mums sabojā visu vakaru. Tāda ir cilvēciskā daba! Tas ir tikai dabīgi. Taču **Jēzus nāca dabūt mūs ārā no dabīgā** (rīkošanās saskaņā ar savu dzīvniecisko dabu), **lai ievestu mūs pārdabīgajā**. Viņš sacīja, ka ne ar tādām domām mums jāiet uz kāzām. Tas nav veids, kā mums vispār kaut kur vajadzētu iet – meklējot cilvēku uzslavu, labāko vietu. Viņš grib, lai piedzimstam no jauna, no augšienes, no Gara, lai dzīvotu Garā. Un tas nozīmē kļūt tik atkarīgiem no Dieva kā bērnam no vecākiem. Jēzus saka, ka sava goda meklēšana nogalina mūsu ticību (Jāņa 5:44). Tad Jēzus pasaka, kā Viņš grib, lai ejam uz kāzām un jebkur citur:

Bet, ja tu esi aicināts, tad nogājis apsēdies pēdējā vietā, lai tas, kas tevi aicinājis, pienācis varētu sacīt: draugs, virzies uz augšu! – Tad tu būsi pagodināts visu citu viesu priekšā (Lūk. 14:10).

Nepaaugstini sevi, neiecel sevi pats. **Lai Jēzus tevi paaugstina un nosēdina visās dzīves vietās**, ka viss gods tiek Viņam. Un kad tu tiek pagodināts Dievā, Viņš tiek pagodināts tevī (Jāņa 17:10). Kad sievietē izlēja svaidāmo eļļu uz Jēzu, tā nonāca arī uz viņu (Lūk. 7:37-38).

Kamēr tu nekļūsti kā mazs bērns, pilnīgi atkarīgs no Dieva, Dieva valstība tev būs slēgta un tava dzīve būs pelēcīga, bez godības un svaidījuma, lai cik labi tu zinātu Bībeli un cik daudz lūgtu.

Jēzum arī bija jāsaņem *nē* Savai cilvēciskajai dabai. Viņš saņēma Savu dievišķo dabu no Dieva un cilvēcisko no mātes. Viņš izvēlējās dzīvot dievišķajā dabā, darot Sevi pilnīgi atkarīgu no Tēva, sakot: *Es no Sevis nespēju darīt nekā. (..) Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis* (Jāņa 5:30). To Dievs grib no tevis.

Velns kārdināja Jēzu Viņa cilvēciskajā dabā, kad veda uz augstu kalnu, lai piedāvātu visas pasaules valstis apmaiņā pret to, ka Jēzus viņu pielūgtu. Jā, Jēzus *tika kārdināts visās lietās kā mēs*. Velns apelēja pie Jēzus dabiskās vēlēšanās būt kaut kam, sasniegt lielumu. Un cik

vareni priekš Jēzus būtu valdīt pār katru ciemu, pilsētu un tautu! Taču Jēzus noraidīja šo piedāvājumu. Viņš noraidīja to, ko cilvēciskā daba gribēja, jo cilvēciskā daba noliek mūs zem sātana varas.

Tā vietā Jēzus pasniedzās pēc kalpa dvieļa, lai mazgātu mācekļiem kājas. Pēc tam Viņš devās pie krusta, pēc tam augšāmcēlās, pēc tam kāpa Savā tronī, lai sagrautu velnu un dotu mums jaunu paradīzi. Tas viss notika pārdabīgajā līmenī. Dievs vēlas, lai dzīvojam pārdabīgajā līmenī. Alelujā! Atsakies no dabīgā, un Dievs varēs ar tevi kaut ko izdarīt. Dzīvo ielejā, un viss nāks lejā pie tevis. Kad tu iesakņojies pazemībā, tavi garīgie zari pacelsies augšup.

Nav nekas slikts būt ārstam vai citas profesijas pārstāvim. Mums ir vajadzīgi ārsti. Taču raugies, lai tu nekļūsti par ārstu sava goda, bet vienīgi Dieva goda dēļ. Necenties kļūt par ārstu, lai nēsātu kroni. Esi tas, lai apsietu pazemības priekšautu. Esi valstības ārsts. Kad dzīvojam ar šādu prātu, caur mums tiek paplašināta Kristus žēlastība un mīlestība.

Tas ir ilustrēts līdzībā par žēlsirdīgo samarieti. Rakstu mācītājs un levīts, varbūt burta kalpi, rīkojās saskaņā ar cilvēcīgo dabu – tie pārgāja ceļa otrā pusē, kad redzēja grāvī cilvēku. Tādēļ, ka tie nebija kļuvuši kā *mazi bērni*, viņi bija atdalīti no vajadzībām un no Dieva, kurš apmierina vajadzības. Viņiem bija sava dienas kārtība. Viņi zināja kā noturēt dievkalpojumu, bet atteicās apsiest priekšautu. Viņi nezināja kā kalpot.

Ņemot to visu kopā, nav vietas, kur jaunatgrieztajam izdzīvot un tikt Dieva lietotam, kā tikai Dieva valstībā. Viņam jāklūst kā mazam bērnam. Tam, kas dabīgi zemei, jānonāk pārdabīgā kontrolē. Piedzimšana no Dieva ir Dieva darbs, kļūt kā mazam bērnam – tavējais! Un tādēļ, ka tas ir tavējais, tev priekš tā nav vajadzīgs altāris. Viss, kas tev jādara, ir vienkārši sākt paklausīt Dievam, soli pa solim. Tas tev palīdzēs kļūt kā mazam bērnam. Tas tevi ievēdīs Dieva valstībā. Tas tevi piepildīs ar Garu (Ap. d. 5:32). Sāc ceļojumu šodien. Ceļš jau tev noklāts!